

Praha / Kroměříž

Zajatci stříbrného slunce

Miloš Kratochvíl
Ilustrovala Iku Dekune

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Miloš Kratochvíl, 2015
Illustrations © Iku Dekune, 2015
Cover © Iku Dekune, 2015
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-581-7

Hopmix

„Nezlobil jsi? Netahal jsi Maxe z boudy, když chtěl spát?“

„Ne,“ zavrtěl Marek hlavou.

„Dobře,“ pohladil ho táta, druhou ruku držel za zády.

„Tak to si něco zasloužíš.“

„Hopmixe?!“ Marek vyskočil z křesla.

Hopmix byl hebký, pružný míček, kterým se prásklo o zem a on se po odrazu změnil v něco, co skáče. Hopmix 5 se uměl proměňovat v zajíce, žábu, klokana, blechu nebo krasobruslaře.

Malí si s ním hráli tak, že hádali, v co se po odrazu promění. Kdo nejvíckrát uhádl, vyhrál. Starší kluci se ale brzy naučili s hopmixem házet, že klidně udělali tři klokany za sebou. Dalo se to nacvičit a hopmix přestal být hitem.

Marek si ho však přál. Kdysi hopmixíka měl, ale ten se mu jednou po odrazu proměnil v motýla a uletěl oknem. Nikdy ho už nenašel. A nikdo mu nevěřil, že o něj takhle přišel.

„Proč by se někdy něco nemohlo stát jinak?“ bránil se tehdy Marek.

Táta ho ujišťoval, že nemohlo, a maminka mu opakovala, že hopmix dokáže napodobit jenom pět tvorů: zajíce, žábu, klokana, blechu nebo krasobruslaře. Řekli mu, ať nelže, že férovější by bylo přiznat, kde ho ztratil.

Marek chtěl nového hopmixe hlavně kvůli tomu, aby se ujistil, že se mu to tenkrát nezdálo. Aby dokázal, že se někdy může stát něco, s čím nikdo nepočítá... Pořád měl před očima hopmixe, jak se proměňuje v motýla a kolébavě odlétá otevřeným oknem. „Dej už pokoj s hopmixem!“ usmál se táta a podal mu DVD s počítačovou hrou.

Hra bez názvu

Na obalu bylo podivné město. Zvláštní, honosné, ale skoro celé ukryté v chuchvalcích kouře. Některé domy hořely a dým nad městem trhaly zlaté záblesky střel. V dálce propichovaly rudofialové nebe věže hradu.

„Jak se to jmenuje?“

„Nevím. Neumím anglicky,“ pokrčil rameny otec. „Možná Město. Nebo Hrad...“

Marek chodil do první třídy. Angličtinu ve škole měl, ale bylo to spíš hraní na učení. Pamatoval si, jaká to byla legrace, když Pěchouček přečetl místo „love“ „vole“, a podobné pecky. „Jenže jak se to hraje?“ zeptal se.

„Jako všechny střilečky. Buď zastřelíš ty je, nebo oni tebe,“ mrknul na něj táta. „Jen vím, že máš deset životů, říkal ten prodavač. To je dost, ne?“

„To jo. Díky.“

„Až budu mít čas, taky si to zkusím zahrát,“ kývnul na něj otec a šel s jezevčíkem Maxem okouknout, jestli Marek opravdu nezlobil. Znamenalo to, jestli na zahradě něco nepolámal míčem nebo nepošlapal kytky u jezírka se zlatými karásky.

„Stopa, Maxi!“ sykl a pes sklonil čenich k zemi.

I když byl jezevčík Markův kamarád, jeho pánem byl táta, a Max Marka několikrát zradil. Dovedl tátu k túji, do které si Marek schoval lískový prut s kusem vlasce a malým korkovým splávkem. Háček na vlasci nebyl. Marek žížaly na vlasec jen přivazoval na uzel, aby si karásci nepopíchlí tlamičky. Ale táta to neměl rád.

„Jsou bezbranní a ty jim tím ubližuješ.“

„Neubližuju,“ bránil se Marek. „Jen si hrajeme. Líbí se mi, jak stáhnou splávek pod vodu. Žížalu si z vlasce většinou vycuknou. Nebo jim ji stejně hodím.“

Táta to ale nebral. „Dráždíš je, a to není hra!“

Hrdina

Pokoj duněl bojem.

Detonacemi vybuchujících bomb hvízdaly ohnivé střely. Domy se s rachotem hroutily k zemi. Ohně přibývalo. Hasičské hadice syčely jak bezmocná hádada. Jejich voda nedokázala jazyky plamenů zastrašit. Měnila se v páru, dřív než zasáhla hořící budovy. I mrtvých přibývalo. Po zásahu jako by se propadali ruinami Města přímo do pekla. Poslední obránci se skrývali už jenom v Hradu.

„Jo!“ zajásal Marek se zvednutou pěstí.

Megadělem trefil levou věž a ta se s rachotem změnila v hromadu sutí.

„Ztiš to trochu! Rve to uši,“ okřikl ho děda.

„Za chvíli!“ odsekl Marek, aniž by se na dědu podíval.

„Za chvíli budou všichni mrtví.“

„Proč mají být všichni mrtví?“

„Aby mě nemohli zabít...!“

Děda stál za vnukem a díval se na obrazovku počítače, kde už nad dýmem, plameny a záblesky střel čněla jediná hradní věž jako výstražně vztyčený prst umírajícího Města. Marek stiskl klávesu s písmenem C a město pokropila nová sprška bomb.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se děda.

„Tady ten.“ Marek klepl na klávesu H. Kamera na počítači cvakla. Na monitoru se vynořila z dýmu hlava v rudé přilbici přepadových komand. I štít chránící obličej byl temný. Na okamžik se rozjasnil a za ním zasvítla Markova směřující se tvář.

„Jsem Hrdina! Ten, co je musí zničit. Zmocnil jsem se už skoro všech jejich zbraní a mám ještě šest životů!“ ohlédl se pyšně na dědu. Prsty mu v té chvíli trochu sklouzly po klávesnici. Místo šipky nahoru stiskl klávesu se šipkou vpravo. Hrdina vběhl do dráhy třaskavé střele a hned nato dostal druhý těžký zásah, který ho srazil na kolena.

Bombardovací orel

„Sakra! Teď jsem kvůli tobě ztratil dva životy!“ naštvál se Marek na dědu. Hrdina se zvedl na nohy. Těsně nad hlavou mu proletěl podivný pták. Marek však už měl prsty na správných šipkách, takže včas uskočil. „A ještě mě málem pokadil můj bombardovací orel! Dopřčic!“

„Tak by ses umyl a bylo by to!“ Děda se poprvé trochu usmál.

„To těžko! Shořel bych!“

„Houby! Možná bys vyrost. Ptačí trus je hnojivo!“ Marek našťavaně sykl.

„Ale je pravda, že silným hnojivem se dá kedlubna spálit...“ Děda něžně zatřásl vnukovou štrapatou hlavou a naklonil se mu přes rameno, aby viděl, co se děje na monitoru. Sledoval bombardovacího ptáka letícího k hradní věži. Pustil na ni stejnou bombu, před jakou stačil uskočit Hrdina. Věž pukla a začala uvnitř hořet. „Super zásah! – Viděls to?“

„Ten pták není orel. Víš to?“ řekl vážně děda.

„A co to je?“

„Orel nekadí takhle přímo dolů, ale obloukem. Rovnou pod sebe to pouštěj dravci sokolovití.“

„O čem se to tu proboha bavíte?!“

nakoukla do dveří maminka. „To si nemůžete najít inteligentnější téma?“

„Vysvětluju mu, jak se pozná dravec orlovitý od sokolovitého.“

„Tati, prosím tě...“ vzdychla maminka. „Myslím, že by stačilo, kdybys mu řekl, jak se poznají podle peří.“

„Jak je chceš za letu rozeznat podle peří?!“ Děda zvýšil hlas, aby překřičel válečný rachot. „Ale... ale teď si nejsem jistý, jestli to není obráceně. Jestli to orel nepouští přímo dolů a sokol obloukem.“

„Tati, vážně, nech toho!“ zvýšila hlas i maminka.

Děda kolem ní prošel ke knihovně, aby našel knížku, z níž tuhle informaci kdysi vyčetl. Ještě se ale vrátil k Markovu stolu pro brýle.

Na monitoru postupoval Hrdina pobořeným, hořícím Městem.

Neomylně střílel ze zbraní, jaké snad skutečný svět ještě

ani nezná. Děda viděl, jak sestřeluje obránce Hradu stokrát rychleji, než on kdysi na poutích papírové růže ze špejlí.

„Neprodávají se k tomu ještě nějaký speciální tablety?“ zeptal se.

„Tablet je něco jinýho. Na tom se hraje blbě.“

„Myslím tablety jako prášky,“ upřesnil to děda. „Prášky, co by při zásahu vyvolávaly taky bolesti.“

Marek se zasmál. „Jak bys chtěl nacpat do počítače pilulky?“

„Ty bys musel polykat ty. Abys poznal, jak to bolí, když tě někdo trefí.“

„Prášky jsou snad proti bolesti. Ne aby tě něco bolelo!

To jsi trochu poplet.“

„A hry jsou pořád pro radost, jo?“ zabručel mu do ucha děda.

„Jau! Jau!“ vykřikl Marek posměšně. Jednou tříštivou střelou srazil z ochozu věže dva vojáky. Zoufale mávali rukama jako ptáci křídly, ale jejich pád se v let nezměnil.

Děda odešel hledat rozdíl mezi orly a sokoly.

